ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

5. května 2011 *

Ve spojených věcech C-230/09 a C-231/09,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podané rozhodnutími Bundesfinanzhof (Německo) ze dne 31. března 2009, došlými Soudnímu dvoru dne 25. června 2009, v řízeních

Hauptzollamt Koblenz (C-230/09)

proti

Kurt und Thomas Etling in GbR,

za přítomnosti:

Bundesministerium der Finanzen,

a

* Jednací jazyk: němčina.

Hauptzollamt Oldenburg (C-231/09)

proti

Theodoru Aissenovi,

Hermannu Rohaanovi,

za přítomnosti:

Bundesministerium der Finanzen,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, A. Borg Barthet, M. Ilešič (zpravodaj), M. Safjan a M. Berger, soudci,

generální advokát: J. Mazák,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. května 2010,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Hauptzollamt Koblenz C. Bussem, Regierungsdirektor,

– za Kurt und Thomas Etling in GbR G. Zulaufem, Rechtsanwalt,

– za Hauptzollamt Oldenburg A. Kramer a W. Uhligem, Regierungsdirektoren,

– za T. Aissena A. Enningou, Rechtsanwalt,

– za H. Rohaana D. Schuhmacherem, Rechtsanwalt,

– za Evropskou komisi G. von Rintelenem a H. Tserepa-Lacombe, jako zmocněnci.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 14. září 2010,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu nařízení Rady (ES) č. 1788/2003 ze dne 29. září 2003, kterým se stanoví dávka v odvětví mléka a mléčných výrobků (Úř. věst. L 270, s. 123; Zvl. vyd. 03/40, s. 391), ve znění nařízení Rady (ES) č. 2217/2004 ze dne 22. prosince 2004 (Úř. věst. L 375, s. 1; dále jen „nařízení č. 1788/2003“).

2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci sporů mezi Hauptzollamt Koblenz (hlavní celní úřad v Koblenci) a sdružením Kurt und Thomas Etling in GbR ve věci C-230/09 a mezi Hauptzollamt Oldenburg (hlavní celní úřad v Oldenburgu) na straně jedné a T. Aissenem a H. Rohanem na straně druhé ve věci C-231/09, jež se týkají stanovení referenčního množství, na jehož základě se stanoví částka prémie pro mléčné výrobky, a stanovení základu pro stanovení podílu na přerozdělení nevyužité části vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky.

Právní rámec

Právní úprava Unie

Právní úprava v oblasti dávek v odvětví mléka

3 V roce 1984 z důvodu přetrvávání nerovnováhy mezi nabídkou a poptávkou v odvětví mléka byl nařízením Rady (EHS) č. 856/84 ze dne 31. března 1984, jímž se mění nařízení (EHS) č. 804/68 o společné organizaci trhu s mlékem a mléčnými výrobky (Úř. věst. L 90, s. 10), zaveden režim doplňkových dávek v tomto odvětví, který spočíval na zásadě, že pro množství mléka nebo ekvivalentu mléka, které převýší referenční množství, které bude stanoveno, se platí určitá dávka.

4 Týž den bylo přijato nařízení Rady (EHS) č. 857/84, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro dávku uvedenou v článku 5c nařízení č. 804/68 v odvětví mléka a mléčných výrobků (Úř. věst. L 90, s. 13).

5 Režim doplňkové dávky byl několikrát prodloužen, mimo jiné nařízením Rady (EHS) č. 3950/92 ze dne 28. prosince 1992, kterým se zavádí doplňková dávka v odvětví mléka a mléčných výrobků (Úř. věst. L 405, s. 1), které samo bylo několikrát změněno.

6 Posledně uvedené nařízení bylo zejména v zájmu zjednodušení a vyjasnění zrušeno a nahrazeno nařízením č. 1788/2003, které samo bylo zrušeno a nahrazeno nařízením

Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“) (Úř. věst. L 299, s. 1), a to s účinností od 1. dubna 2008. Na spory v projednávané v původním řízení se však *ratione temporis* vztahuje nařízení č. 1788/2003.

7 Pátý, desátý a čtrnáctý bod odůvodnění nařízení č. 1788/2003 zněly:

„(5) Dávku je nutné stanovit v odrazující výši a členské státy ji musí uhradit, jakmile je vnitrostátní referenční množství překročeno. Členský stát pak musí dávku rozdělit mezi producenty, kteří se na tomto překročení podíleli. Ti pak na základě pouhé skutečnosti, že překročili své disponibilní množství, jsou členskému státu odpovědni za to, že uhradí svůj podíl dávky.

[…]

(10) […] Součet množství přidělených členskými státy producentům by nemělo překročit vnitrostátní referenční množství. […]

[…]

(14) S cílem zajistit dostatečně pružné řízení režimu je třeba členským státům povolit, aby na konci daného období přerozdělovaly nevyužitá referenční množství na vnitrostátní úrovni nebo mezi odběratele.“

8 Nařízení č. 1788/2003 stanovilo pravidla pro rozdělování jednotlivých vnitrostátních referenčních množství mezi výrobce formou individuálních referenčních množství.

9 Článek 4 uvedeného nařízení stanovil:

„Podle článků 10 a 12 se dávka v plné výši rozdělí mezi producenty, kteří se podíleli na každém z překročení vnitrostátních referenčních množství uvedených v čl. 1 odst. 2.

Aniž jsou dotčeny čl. 10 odst. 3 a čl. 12 odst. 1, odpovídají producenti členskému státu za úhradu svého příspěvku na dlužnou dávku vypočteného podle kapitoly 3, a to na základě pouhé skutečnosti, že překročili referenční množství, která měli k dispozici."

10 Článek 5 nařízení č. 1788/2003 stanovil:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[…]

i) ‚vnitrostátním referenčním množstvím' referenční množství stanovené pro každý členský stát v příloze I;

j) ‚individuálním referenčním množstvím' referenční množství producentů k 1. dubnu každého období dvanácti měsíců;

k) ‚disponibilním referenčním množstvím' množství, které má producent k dispozici k 31. březnu období dvanácti měsíců, pro něž je dávka vypočtena, s přihlédnutím ke všem převodům, prodejům, změnám a dočasným přerozdělením, která jsou stanovena v tomto nařízení a k nimž došlo během uvedeného období dvanácti měsíců."

11 Podle čl. 6 odst. 5 nařízení č. 1788/2003 platí:

„Individuální referenční množství se případně pro každé dotyčné období dvanácti měsíců pozmění tak, aby součet individuálních referenčních množství pro dodávky a pro přímý prodej nepřekročil odpovídající část vnitrostátního referenčního množství upraveného podle článku 8, s přihlédnutím k případným snížením, která se stanou nezbytnými z důvodu doplnění vnitrostátní rezervy uvedené v článku 14."

12 Článek 10 odst. 3 téhož nařízení stanovil možnost přerozdělení nevyužité části vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky. Jeho znění bylo následující:

„Příspěvek každého producenta na úhradu dlužné dávky se stanoví na základě rozhodnutí členského státu poté, co všechny nevyužité části vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky byly nebo nebyly přerozděleny, úměrně k individuálním referenčním množstvím každého producenta nebo podle objektivních kritérií, která stanoví členský stát:

a) na vnitrostátní úrovni na základě překročení referenčního množství, kterým každý producent disponuje,

b) nebo nejprve na úrovni odběratele a potom případně na vnitrostátní úrovni."

13 Články 15 až 20 nařízení č. 1788/2003 stanovily některé podmínky, za nichž bylo možné převádět individuální referenční množství.

14 Článek 16 odst. 1 první pododstavec tohoto nařízení stanovil:

„Do konce každého období dvanácti měsíců členské státy povolí, aby v dotyčném období byly prováděny dočasné převody části individuálního referenčního množství, které producent, disponující tímto množstvím, nemá v úmyslu využít."

15 Článek 17 odst. 1 uvedeného nařízení stanovil:

„Individuální referenční množství se v případě prodeje, nájmu, převodu v rámci dědictví nebo očekávaného dědictví nebo jakéhokoliv jiného převodu majícího pro producenta srovnatelné právní účinky převede spolu s daným zemědělským podnikem na přebírající producenty, v souladu s pravidly, jež členské státy stanoví s přihlédnutím k plochám užívaným k produkci mléka nebo k jiným objektivním kritériím, případně na základě dohody mezi dotčenými stranami. Ta část referenčního množství, která případně není převedena spolu se zemědělským podnikem, se připojí k vnitrostátní rezervě."

16 Článek 18 odst. 1 nařízení č. 1788/2003 stanovil:

„S cílem úspěšně dokončit restrukturalizaci produkce mléka nebo zlepšit životní prostředí mohou členské státy, v souladu s pravidly stanovenými s přihlédnutím k oprávněným zájmům dotčených stran,

[…]

b) na základě objektivních kritérií stanovit podmínky, za kterých mohou producenti na počátku období dvanácti měsíců získat za úplatu od příslušného orgánu nebo subjektu určeného tímto orgánem individuální referenční množství, která definitivně uvolní jiní producenti na konci předcházejícího období dvanácti měsíců za náhradu vyplacenou v jedné nebo více ročních splátkách, a představující stejnou částku jako v případě uvedené platby;

[…]

e) s cílem zlepšit strukturu produkce mléka a na základě objektivních kritérií určit regiony nebo sběrné oblasti, v jejichž rámci je povolen definitivní převod referenčních množství, aniž by při tom došlo k převodu příslušných pozemků;

f) s cílem zlepšit strukturu produkce mléka v zemědělském podniku nebo přispět k rozšíření produkce povolit definitivní převod referenčních množství bez převodu příslušných pozemků nebo naopak, a to na základě žádosti producenta předložené příslušnému orgánu nebo subjektu tímto orgánem určenému.“

Právní úprava v oblasti přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky

17 Zejména s cílem zajistit zemědělskému obyvatelstvu přiměřenou životní úroveň zavedlo nařízení Rady (ES) č. 1782/2003 ze dne 29. září 2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (EHS) č. 2019/93, (ES) č. 1452/2001, (ES) č. 1453/2001, (ES) č. 1454/2001, (ES) č. 1868/94, (ES) č. 1251/1999, (ES) č. 1254/1999, (ES) č. 1673/2000, (EHS) č. 2358/71 a (ES) č. 2529/2001 (Úř. věst. L 270, s. 1; Zvl. vyd. 03/40, s. 269), ve znění nařízení Komise (ES) č. 118/2005 ze dne 26. ledna 2005 (Úř. věst. L 24, s. 15, dále jen „nařízení č. 1782/2003“), režim jednotné platby a další režimy podpory upravující přímé platby, mezi něž patří i režim týkající se prémie pro mléčné výrobky a dodatečných plateb. Toto nařízení bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 73/2009 ze dne 19. ledna 2009, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (ES) č. 1290/2005, (ES) č. 247/2006 a (ES) č. 378/2007 a zrušuje nařízení (ES) č. 1782/2003 (Úř. věst. L 30, s. 16). Nicméně na spor v původním řízení ve věci C-230/09 se *ratione temporis* vztahuje nařízení č. 1782/2003.

18 Systém zavedený posledně uvedeným nařízením spočíval zejména na zásadách přechodu od podpory produkce k podpoře producentů zavedením odděleného systému podpory příjmů pro každý zemědělský podnik a na seskupení určitého počtu přímých plateb vyplacených podle různých režimů do jednotné platby stanovené na základě předchozích nároků v referenčním období.

19 V poslední větě devětadvacátého bodu odůvodnění uvedeného nařízení bylo uvedeno, že by jednotná platba měla být stanovena na úrovni zemědělského podniku.

20 Článek 62 nařízení č. 1782/2003 se týkal regionálního provádění režimu jednotné platby. Tento článek stanovil:

„[…] může členský stát rozhodnout, že částky pocházející z prémie pro mléčné výrobky a dodatečných plateb, které jsou stanoveny v článcích 95 a 96, se zahrnou […] zcela nebo zčásti do režimu jednotné platby od roku 2005. Nároky stanovené podle tohoto odstavce budou proto změněny.

Referenční částka pro uvedené platby se rovná částkám, které mají být poskytnuty v souladu s články 95 a 96 a které jsou vypočítány na základě individuálního referenčního množství pro mléko, které je dostupn[é] v zemědělském podniku ke dni 31. března roku, kdy budou uvedené platby zcela nebo zčásti zahrnuty do režimu jednotné platby.

[…]“

21 Článek 95 nařízení č. 1782/2003 stanovil:

„1. Od roku 2004 až do roku 2007 mohou producenti mléka využívat prémie pro mléčné výrobky. Poskytuje se za kalendářní rok, na zemědělský podnik a na tunu individuálního referenčního množství, na které lze poskytnout prémii a které je dostupné v zemědělském podniku.

[…]

3. Individuální referenční množství, která jsou předmětem dočasných převodů v souladu s článkem 6 nařízení Rady (EHS) č. 3950/92 […] nebo v souladu s článkem 16 nařízení Rady (ES) č. 1788/2003 […], do 31. března dotyčného kalendářního roku se považují za množství, která jsou k dispozici v zemědělském podniku nabyvatele za uvedený kalendářní rok.

[…]“

Vnitrostátní právní úprava

22 Ustanovení § 14 odst. 1 Verordnung zur Durchführung der EG-Milchabgabenregelung (Milchabgabenverordnung) (německého nařízení k provedení nařízení Společenství o dávkách z mléka) ze dne 9. srpna 2004 (BGBl. I, s. 2143, dále jen „Milch-AbgV“) stanovilo:

„Odběratel může referenční množství přidělená na dodávky, která nebyla v příslušném období dvanácti měsíců využita (nevyužité kvóty), přidělit jiným producentům mléka, jejichž dodávky překročily referenční množství dodávek jim přiděleným (dodavatelé, kteří překročili svá referenční množství). Přidělení nevyužitých referenčních množství přidělených na dodávky dodavatelům, kteří překročili svá referenční množství, se provádí podle následujícího vzorce:

Součet nevyužitých kvót x Referenční množství dodávek producenta, který překročil své referenční množství

Součet referenčního množství dodávek všech producentů, kteří překročili svá referenční množství.

[…]“

23 Podle § 2 odst. 1 Gesetz zur Durchführung der einheitlichen Betriebsprämie (Betriebsprämiendurchführungsgesetz) (německého zákona k provedení režimu jednotné platby) ze dne 26. července 2004 (BGBl. I 2004, s. 1868) Spolková republika Německo provedla režim jednotné platby na regionální úrovni od 1. ledna 2005.

24 Ustanovení § 6 Verordnung über die Durchführung der Milchprämie und der Ergänzungszahlung zur Milchprämie (Milchprämienverordnung) (německého nařízení o prémiích pro mléčné výrobky) ze dne 18. února 2004 (BGBl. I, s. 267, dále jen „Milch-PrämV“) se podle § 34 odst. 1 Verordnung über die Durchführung von Stützungsregelungen und gemeinsamen Regeln für Direktzahlungen nach der Verordnung (EG) Nr. 1782/2003 im Rahmen des Integrierten Verwaltungs- und Kontrollsystems sowie zur Änderung der Kartoffelstärkeprämienverordnung (InVeKoS-Verordnung) (německého nařízení o integrovaném administrativním a kontrolním systému) ze dne 3. prosince 2004 (BGBl. I, s. 3194) vztahovalo na výpočet jednotné platby.

25 Ustanovení § 6 MilchPrämV stanovilo:

„1. Referenční množství rozhodná pro přiznání prémie pro mléčné výrobky a dodatečné platby, jimiž producent mléka disponuje k 31. březnu roku podání žádosti, musí být potvrzena osvědčením [...], v případě referenčního množství dodávek pro odběratele uvedeného v odst. 2 bodě 2, vydaným příslušným hlavním celním úřadem (Hauptzollamt) (osvědčení, jímž se stanoví referenční množství).

2. V osvědčení, jímž se stanoví referenční množství, se zároveň uvede

1) množství mléka a ekvivalentu mléka, jež producent skutečně dodal nebo uvedl na trh v období dvanácti měsíců ukončeného dne 31. března roku podání žádosti [...]

[...]“

Spory v původním řízení a předběžné otázky

Věc C-231/09

26 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-231/09 se týká dvou řízení probíhajících před předkládajícím soudem, z nichž jedno zahájil T. Aissen a druhé H. Rohaan,

oba producenti mléka, kteří v průběhu období dvanácti měsíců 2004/2005 uskutečnili dodání. Každý z nich převzal v průběhu daného období zemědělský podnik produkující mléko, kterému odpovídalo určité referenční množství, jež bylo na ně převedeno spolu s tímto zemědělským podnikem, ale které převodce zemědělského podniku v daném období již částečně využil.

27 Oba požádali příslušný orgán o vydání osvědčení o tom, že referenční množství převodce zemědělského podniku bylo na ně převedeno v plném rozsahu. Příslušný orgán jim osvědčení v tomto smyslu vydal, ale uvedl v nich, že v případě převodu uskutečněného v průběhu období dvanácti měsíců musí mlékárna nabyvateli zemědělského podniku oznámit referenční množství, které lze ještě dodat, a to s ohledem na množství, které v témž období již dodal převodce zemědělského podniku.

28 Hauptzollamt Oldenburg na základě těchto osvědčení a na základě informací od dotčené mlékárny přepočítal referenční množství T. Aissena a H. Rohaana a každému z nich přidělil pro období dvanácti měsíců 2004/2005 pouze část převedeného referenčního množství, pro kterou převodce zemědělského podniku mléko nedodal, přičemž zbytek referenčního množství pro toto období ponechal na účtu převodce.

29 Theodor Aissen i H. Rohaan překročili referenční množství přidělená na dodávky, takže Hauptzollamt Oldenburg uložil každému z nich povinnost zaplatit příspěvek na úhradu dávky.

30 Hauptzollamt Oldenburg při vyměřování příspěvku na úhradu dávky přerozdělil podle čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003 nevyužitou část vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky. Při této operaci v případě T. Aissena ani v případě H. Rohaana nezohlednil část referenčního množství odpovídající zemědělským

podnikům převzatým v průběhu příslušného období, kterou již převodce zemědělského podniku využil.

31 Theodor Aissen i H. Rohaan podali proti platebním výměrům na příspěvek na úhradu dávky, vydaným vůči nim, žaloby.

32 Finanzgericht Hamburg (finanční soud v Hamburku) uvedeným žalobám vyhověl, neboť dospěl k závěru, že při přerozdělování nevyužité části vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky musí být ve prospěch nabyvatele zemědělského podniku zohledněno celkové referenční množství odpovídající takto převzatému zemědělskému podniku, aniž se přihlédne k dodávkám mléka uskutečněným převodcem zemědělského podniku.

33 Hauptzollamt Oldenburg podal opravný prostředek „Revision“ k Bundesfinanzhof (Spolkovému finančnímu soudu).

34 Bundesfinanzhof má za to, že z čl. 5 písm. k) nařízení č. 1788/2003 vyplývá, že pokud se na konci období dvanácti měsíců zjišťuje, zda producent dodal více mléka, než kolik měl právo dodat bez platby dávky, je třeba přihlédnout k převodům, prodejům, změnám a dočasným přerozdělením, k nimž došlo během tohoto období. Toto právo se vyčerpá využitím. Převod již využitého referenčního množství tedy nemůže, bez ohledu na to, v jakém právním kontextu je prováděn, obnovit právo na dodávku mléka bez platby dávky v příslušném období dvanácti měsíců.

35 Bundesfinanzhof však má za to, že o referenčním množství je možné uvažovat jako o abstraktním právu. V tomto ohledu právo Unie nestanoví, pro případ převodu zemědělského podniku v průběhu období dvanácti měsíců, stanovení nebo výpočet sekundárního referenčního množství, nýbrž hovoří vždy pouze o jediném referenčním množství, jehož využití je však k dispozici nejprve jednomu a poté jinému producentovi, přičemž posledně jmenovaný jej může využít pouze v tom rozsahu, v němž již nebylo vyčerpáno prostřednictvím dodávek mléka prvně jmenovaného. Nezdá se tedy, že by referenční množství mělo být mezi producenty po sobě jdoucími jakkoli rozdělováno.

36 Lze si tedy představit, že v rámci přerozdělování nevyužité části vnitrostátního referenčního množství se v případě převodu zemědělského podniku, k němuž dojde v průběhu období dvanácti měsíců, přihlédne k celkovému individuálnímu referenčnímu množství, které má k dispozici nabyvatel zemědělského podniku na konci tohoto období, a to i v případě, že nabyvatel nikdy neměl plné právo dodat dané množství mléka bez platby dávky.

37 Bundesfinanzhof ovšem nevylučuje, že takové pojmové rozlišování mezi využitím individuálního referenčního množství a přihlédnutím k tomuto referenčnímu množství při přerozdělování jako k „disponibilnímu referenčnímu množství“ ve smyslu čl. 5 písm. k) nařízení č. 1788/2003 by zejména s ohledem na riziko spekulativních převodů, k nimž může docházet za jediným účelem zlepšit své postavení při přerozdělování nevyužité části vnitrostátního referenčního množství, mohlo být v rozporu s literou a s duchem práva Unie, tedy i s obecnými zásadami organizace trhu s mlékem.

38 Za těchto podmínek se Bundesfinanzhof rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je nutné právo [Unie], zejména čl. 5 písm. k) nařízení [č. 1788/2003], vykládat v tom smyslu, že referenční množství producenta, který převzal zemědělský

podnik během probíhajícího období dvanácti měsíců od jiného producenta, nezahrnuje množství, na které bylo během období dvanácti měsíců dodáno mléko výše uvedeným jiným producentem před převodem podniku?

2) Brání ustanovení práva [Unie] nebo obecné zásady společné organizace trhu s mlékem a mléčnými výrobky ustanovení vnitrostátního práva, které v rámci [přerozdělování,] stanoveného v čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003, nevyužit[é] část[i] vnitrostátního referenčního množství [mezi producenty, u kterých došlo k nadměrným dodávkám] v případě, který je základem první otázky, umožňuje producentovi, který převzal zemědělský podnik během období dvanácti měsíců, aby se účastnil přidělení této nevyužité části na základě množství, které zahrnuje část referenčního množství již dodaného jiným producentem?“

Věc C-230/09

39 Kurt und Thomas Etling in GbR, sdružení podle německého občanského práva, produkuje mléko. Pro produkční rok 2004/2005 bylo tomuto sdružení přiděleno referenční množství na dodávky ve výši 553 678 kg, mimo jiné s ohledem na skutečnost, že od roku 2000 propachtovalo část svého referenčního množství přiděleného na dodávky ve výši 50 000 kg. Pachtovní smlouva byla ukončena v únoru 2005, takže tato část referenčního množství byla na uvedené sdružení převedena k 1. březnu 2005.

40 Na žádost sdružení vydal příslušný zemědělský orgán osvědčení o tom, že na něj bylo od 1. března 2005 převedeno referenční množství přiděleného na dodávky ve výši 50 000 kg, přičemž v osvědčení uvedl, že za období dvanácti měsíců 2004/2005

lze využít pouze nevyčerpanou část tohoto referenčního množství, kterou stanoví mlékárna.

41 Odstupující nájemce před ukončením pachtu již dodal 50 000 kg mléka za toto období dvanácti měsíců. Hauptzollamt Koblenz především na základě výše uvedeného osvědčení a na základě informací od mlékárny přepočítal za účelem stanovení dlužné dávky referenční množství na dodávky přidělené sdružení Kurt und Thomas Etling in GbR a referenční množství na dodávky přidělené nájemci a dospěl k závěru, že nájemce zcela vyčerpal převedené referenční množství, takže pro dané období dvanácti měsíců jej bylo třeba připsat na účet nájemce, nikoli na účet sdružení Kurt und Thomas Etling in GbR.

42 Hauptzollamt Koblenz pro účely výpočtu prémie pro mléčné výrobky vydal tomuto sdružení osvědčení, ve kterém nebylo přihlédnuto k převzatému referenčnímu množství, jež bylo předtím propachtováno, takže referenční množství v něm bylo uvedeno ve výši 553 678 kg.

43 Jelikož byla stížnost Kurt und Thomas Etling in GbR proti uvedenému osvědčení zamítnuta, podalo sdružení k Finanzgericht Rheinland-Pfalz (finanční soud pro Porýní-Falcko) žalobu, které tento soud vyhověl s tím, že za okolností věci v původním řízení získání prémie podle nařízení č. 1782/2003 nezávisí na případných dodávkách, které uskutečnil nájemce.

44 Hauptzollamt Koblenz podal opravný prostředek „Revision“ k Bundesfinanzhof.

45 Posledně uvedený soud má za to, že si lze s ohledem na čl. 95 odst. 1 nařízení č. 1782/2003, který stanoví, že prémie pro mléčné výrobky se vypočítá zejména v závislosti na individuálním referenčním množství, na které lze poskytnout prémii a které je dostupné v zemědělském podniku, představit, že v případě převodu individuálního referenčního množství v průběhu období dvanácti měsíců bude tato prémie přidělena v závislosti na celkovém individuálním referenčním množství, které má nabyvatel převedeného referenčního množství k dispozici na konci tohoto období, a to i v případě, že nabyvatel nikdy neměl plné právo dodat dané množství mléka bez platby dávky.

46 Bundesfinanzhof ovšem nevylučuje, že by takové pojmové rozlišování mezi využitím individuálního referenčního množství a přihlédnutím k tomuto referenčnímu množství při výpočtu prémie pro mléčné výrobky jako k „disponibilnímu referenčnímu množství" ve smyslu čl. 5 písm. k) nařízení č. 1788/2003 mohlo být v rozporu s literou a s duchem práva Unie, tedy i s obecnými zásadami organizace trhu s mlékem.

47 Za těchto podmínek se Bundesfinanzhof rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je nutné právo [Unie], zejména čl. 5 písm. k) nařízení [č. 1788/2003] vykládat v tom smyslu, že referenční množství producenta v období dvanácti měsíců, ve kterém na něho jiný producent převedl referenční množství, nezahrnuje [část převedeného referenčního] množství, na kter[ou] bylo během dotčeného období dvanácti měsíců dodáno mléko již výše uvedeným jiným producentem?"

48 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 6. srpna 2009 byly věci C-230/09 a C-231/09 spojeny pro účely písemné a ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

49 Nařízení č. 1788/2003 počítalo pro převody mezi producenty s různými případy převodů individuálních referenčních množství nebo jejich částí. V tomto ohledu zákonodárce považoval za vhodné stanovit výjimky ze zásady, podle které se referenční množství odpovídající zemědělskému podniku převede spolu s tímto podnikem, a zároveň zachovat mechanismus dočasných převodů a přerozdělení, který má některým producentům umožnit, aby v mezích vnitrostátního referenčního množství dodávali na trh v daném období dvanácti měsíců vyšší množství mléka bez platby dávky. Takovým mechanismem byl mimo jiné i mechanismus stanovený v čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003, na jehož základě bylo možno přerozdělit nevyužitou část vnitrostátního referenčního množství mezi producenty, kteří v určitém období dvanácti měsíců dodali větší množství mléka.

50 Uvedené nařízení v článcích 17 a 18 dále počítalo s převody referenčních množství, které ovlivňovaly obvykle referenční množství producentů po skončení tohoto období, ačkoli k nim docházelo v průběhu uvedeného období nebo jeho počátkem. Pokud jde o tyto převody, z celkové systematiky nařízení č. 1788/2003, z cíle, který toto nařízení sleduje, a sice cíle obnovit rovnováhu mezi nabídkou a poptávkou na trhu mléka, který se vyznačuje strukturálními přebytky, pomocí omezení produkce mléka, a ze zásady formulované v desátém bodě odůvodnění nařízení a zakotvené v jeho čl. 6 odst. 5, podle které součet množství přidělených členským státem producentům a množství přidělených tímto státem na vnitrostátní rezervu nesmí překročit vnitrostátní referenční množství, vyplývá, že individuální referenční množství, které

je takto převedeno, může nabývající producent použít k uvádění mléka na trh bez platby dávky v témž období pouze v rozsahu, v němž jej převodce tohoto referenčního množství nevyužil.

K oběma otázkám ve věci C-231/09

51 Podstatou obou otázek, které předkládající soud pokládá Soudnímu dvoru ve věci C-231/09 a kterými je třeba se zabývat společně a nejdříve, jsou podmínky, za kterých lze umožnit účast producenta, který překročil své referenční množství, na přerozdělování nevyužité části vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky podle čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003 v případě, že tento producent převzal v průběhu příslušného období dvanácti měsíců zemědělský podnik, jemuž odpovídalo určité individuální referenční množství a v němž již bylo mléko v tomtéž období vyprodukováno a dodáno producentem, který provozoval tento zemědělský podnik před převodem.

52 Je třeba předeslat, že čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003 umožňoval členským státům, aby samy rozhodly, zda před tím, než některým z postupů uvedených v písmeni a) nebo v písmeni b) téhož ustanovení stanoví výši příspěvku jednotlivých producentů, kteří překročili svá individuální referenční množství, na úhradu dávky dlužné za příslušné období dvanácti měsíců, přerozdělí či nepřerozdělí mezi tyto producenty nevyužitou část vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky.

53 Dále je nutno poznamenat, že přerozdělení nevyužité části vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky a stanovení výše příspěvku jednotlivých

producentů na úhradu dlužné dávky jsou dvě samostatné, ač provázané operace, jelikož prvně uvedená je fakultativním předpokladem druhé a ovlivňuje její výsledek.

54 Kromě toho i ze samotného znění čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003 vyplývá, že postupy stanovené v písmeni a) a v písmeni b) tohoto ustanovení se vztahují pouze na stanovení výše příspěvku producentů na úhradu dlužné dávky.

55 Z uvedeného plyne, že na rozdíl od toho, co se domnívá Evropská komise, se kritérium „překročení disponibilního referenčního množství" jednotlivými producenty, stanovené v čl. 10 odst. 3 písm. a) nařízení č. 1788/2003, nevztahuje na přerozdělování nevyužité části vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky.

56 Disponibilní referenční množství, jak je definováno v čl. 5 písm. k) nařízení č. 1788/2003, každopádně nemůže být kritériem pro účely tohoto přerozdělování. Z uvedené definice totiž vyplývá, že toto množství se stanoví mimo jiné s přihlédnutím k „dočasným přerozdělením, která jsou stanovena v tomto nařízení", mezi něž patří i přerozdělování stanovené v čl. 10 odst. 3 tohoto nařízení. Disponibilní referenční množství ve smyslu uvedeného čl. 5 písm. k) je tedy známo teprve po tomto přerozdělení, pokud k němu vůbec dojde.

57 Je ale třeba se zabývat otázkou, zda se v případě, že se členský stát rozhodne, že takové přerozdělení provede, uplatní další kritéria stanovená v citovaném čl. 10 odst. 3.

58 V této souvislosti zákonodárce v německém znění použil formulaci „Neuzuweisung […], die proportional zu den Referenzmengen der einzelnen Erzeuger oder nach objektiven, von den Mitgliedstaaten festzulegenden Kriterien erfolgt" (přerozdělení,

ke kterému dojde úměrně k referenčním množstvím jednotlivých producentů nebo podle objektivních kritérií, která stanoví členské státy), ve francouzském znění formulaci „après réallocation ou non, proportionnellement aux quantités de référence individuelles de chaque producteur ou selon des critères objectifs à fixer par les États membres“ (poté, co nevyužitá část vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky byla nebo nebyla přerozdělena, úměrně k individuálním referenčním množstvím každého producenta nebo podle objektivních kritérií, která stanoví členský stát), v portugalském znění formulaci „após eventual reatribuição – proporcionalmente às quantidades de referência individuais de cada produtor ou de acordo com critérios objectivos a definir pelos Estados-Membros – da parte não utilizada da quantidade de referência nacional afectada às entregas“ (po případném přerozdělení – úměrně k individuálním referenčním množstvím každého producenta nebo podle objektivních kritérií, která stanoví členské státy – nevyužité části vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky) a ve slovinském znění formulaci „porazdeljen ali ne, v sorazmerju z individualnimi referenčnimi količinami vsakega proizvajalca ali skladno z objektivnimi merili, ki jih določijo državе članice“ (poté, co byla nebo nebyla přerozdělena, v závislosti na individuálních referenčních množstvích každého producenta nebo v souladu s objektivními kritérii stanovenými členskými státy).

59 Z jiných jazykových znění nařízení č. 1788/2003, jako například ze znění bulharského, anglického či nizozemského, však plyne, že se slova „úměrně k (individuálním) referenčním množstvím každého producenta nebo podle objektivních kritérií, jež stanoví členské státy,“ použitá v čl. 10 odst. 3 tohoto nařízení nevztahují na případné přerozdělování nevyužité části vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky, nýbrž na stanovování výše příspěvku producentů na úhradu dlužné dávky.

60 Podle ustálené judikatury formulace použitá v jednom z jazykových znění ustanovení práva Unie nemůže sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto ustanovení ani jí nemůže být přiznána přednostní povaha vzhledem k jiným jazykovým zněním (viz zejména rozsudky ze dne 3. dubna 2008, Endendijk, C-187/07, Sb. rozh. s. I-2115, bod 23, a ze dne 9. října 2008, Sabatauskas a další, C-239/07, Sb. rozh. s. I-7523,

bod 38). Jednotlivá jazyková znění právního předpisu Unie musí vykládána jednotně, a tedy v případě rozdílů mezi těmito zněními musí být dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž část tvoří (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Endendijk, bod 24, a rozsudek ze dne 29. dubna 2010, M a další, C-340/08, Sb. rozh. s. I-3913, bod 44).

61 V této souvislosti je třeba zaprvé poukázat na to, jak se uvádí i ve čtrnáctém bodě odůvodnění nařízení č. 1788/2003, že záměrem zákonodárce bylo zajistit dostatečně pružné řízení režimu dávek v odvětví mléka a mléčných výrobků tím, že se členským státům povolí, aby na konci daných období přerozdělovaly nevyužitá referenční množství.

62 Tato možnost však podle všeho není ničím novým s ohledem na již existující režim a zákonodárce uvedený režim v tomto ohledu ani nijak výrazně nezměnil.

63 Naopak, v sedmém bodě odůvodnění nařízení č. 3950/92, které bylo nahrazeno nařízením č. 1788/2003, se již uvádělo, že „má-li být řízení režimu nadále dostatečně pružné, je třeba stanovit, že jednotlivá překročení lze vyrovnávat v rámci všech individuálních referenčních množství stejného druhu na území členského státu“ *(neoficiální překlad)*. Podle stejné logiky čl. 2 odst. 1 druhý pododstavec nařízení č. 3950/92, jemuž následně odpovídal čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003, stanovil, že „[p]odle rozhodnutí členského státu se příspěvek jednotlivých producentů na úhradu dávky stanoví po přerozdělení, případně nepřerozdělení nevyužitých referenčních množství, buď na úrovni odběratele na základě překročeného množství zbývajícího po přidělení nevyužitých referenčních množství úměrně k referenčním množstvím,

kterými disponuje každý producent, nebo na celostátní úrovni na základě překročení referenčního množství, kterým disponuje každý producent“ *(neoficiální překlad)*.

64 Ze všech jazykových znění posledně uvedeného ustanovení přitom vyplývá, že „úměrně k referenčním množstvím, kterými disponuje každý producent,“ se měla rozdělovat, respektive přerozdělovat, nevyužitá referenční množství a že příspěvek producentů na úhradu dlužné dávky byl stanovován na základě překročení referenčního množství, kterým disponuje každý producent.

65 Zadruhé je třeba konstatovat, že pokud by čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003 měl být vykládán v tom smyslu, že slova „úměrně k (individuálním) referenčním množstvím každého producenta nebo podle objektivních kritérií, která stanoví členský stát,“ se vztahují ke stanovování výše příspěvku producentů na úhradu dlužné dávky, musela by se kritéria obsažená v této pasáži připojit ke kritériu obsaženému v písmeni a) citovaného čl. 10 odst. 3, totiž ke kritériu „na základě překročení referenčního množství, kterým každý producent disponuje“, což by přinejmenším znamenalo, že by se uplatňování režimu dávek bezúčelně zkomplikovalo.

66 Z výše uvedeného vyplývá, že kritéria obsažená v uvedené pasáži se vztahují na přerozdělování nevyužité části vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky.

67 Pokud jde o konkrétní rozsah působnosti těchto kritérií, je třeba poukázat na to, že v německém znění čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003 byl použit termín „Referenzmengen“ (referenční množství).

68 Jak bylo již připomenuto výše v bodě 60 tohoto rozsudku, formulace použitá v jednom z jazykových znění ustanovení práva Unie nemůže sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto ustanovení.

69 Na tomto místě je třeba konstatovat, že v ostatních jazykových zněních citovaného čl. 10 odst. 3, kromě znění německého, je použit termín „individuální referenční množství", jenž byl ostatně definován v čl. 5 písm. j) nařízení č. 1788/2003 jako „referenční množství producentů k 1. dubnu každého období dvanácti měsíců".

70 Za těchto okolností musí být čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003, jak tvrdí Hauptzollamt Koblenz a Hauptzollamt Oldenburg, vykládán v tom smyslu, že nevyužitou část vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky je třeba přerozdělovat úměrně k individuálnímu referenčnímu množství každého producenta, který překročil své referenční množství, to znamená k množství stanovenému k 1. dubnu příslušného období dvanácti měsíců, anebo podle objektivních kritérií, která stanoví členské státy.

71 V tomto ohledu přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda úmyslem Spolkové republiky Německo při přijímání § 14 odst. 1 MilchAbgV bylo uplatnění možnosti stanovené v čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003, a sice možnosti provést přerozdělení úměrně k individuálnímu referenčnímu množství každého producenta, který překročil své referenční množství, anebo zda úmyslem tohoto členského státu bylo při využití jiné možnosti podle téhož ustanovení, a sice možnosti stanovit pro účely uvedeného přerozdělování další objektivní kritéria, umožnit producentovi, na kterého bylo v průběhu příslušného období dvanácti měsíců převedeno určité referenční množství, v jehož rámci již bylo mléko v tomtéž období vyprodukováno a dodáno producentem, který tímto množstvím disponoval před převodem, účastnit se uvedeného přerozdělování tím, že toto referenční množství bude zahrnuto částečně či v celém rozsahu.

72 Pro případ závěru, že se Spolková republika Německo rozhodla pro první možnost, je třeba poukázat na to, že pojem „individuální referenční množství“, tak jak je definován v čl. 5 písm. j) nařízení č. 1788/2003, každopádně vzhledem k tomu, že odkazuje na počátek příslušného období dvanácti měsíců, neumožňuje zohlednění převodů referenčních množství, k nimž by došlo v průběhu tohoto období.

73 Pro případ závěru, že se Spolková republika Německo rozhodla pro druhou možnost, je třeba konstatovat, že zákonodárce Unie tím, že členským státům umožnil, aby pro účely přerozdělování nevyužité části vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky stanovily jiná objektivní kritéria než kritérium individuálního referenčního množství, ponechal těmto státům relativně široký prostor pro uvážení. To nic nemění na tom, že členské státy nebyly oprávněny v tomto ohledu stanovit kritérium jakéhokoli typu.

74 Členské státy jsou totiž při přijímání prováděcích opatření k právní úpravě Unie povinny při výkonu své diskreční pravomoci dodržovat zejména obecné zásady práva Unie (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 20. června 2002, Mulligan a další, C-313/99, Recueil, s. I-5719, bod 35, a ze dne 25. března 2004, Azienda Agricola Giorgio, Giovanni e Luciano Visentin a další, C-495/00, Recueil, s. I-2993, bod 40), mezi něž náleží zásada právní jistoty, zásada ochrany legitimního očekávání, zásada proporcionality a zásada zákazu diskriminace. Prováděcí opatření musí být rovněž v souladu se základními právy, například s právem vlastnit majetek (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Mulligan a další, bod 36).

75 Taková vnitrostátní úprava, jako je úprava dotčená v původním řízení, dále nemůže být vzhledem k tomu, že spadá do rámce společné zemědělské politiky, stanovena či uplatňována způsobem, který by mohl ohrozit cíle, které tato politika sleduje, zejména

cíle sledované společnou organizací trhů v odvětví mléka (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Mulligan a další, bod 33). V této souvislosti je třeba citovat zejména zásady fungování systému dávek stanovené nařízením č. 1788/2003, a to včetně zásad vztahujících se na převody referenčních množství.

76 V tomto ohledu je namístě podotknout, že ačkoli zásada zmíněná v bodě 50 tohoto rozsudku, podle které součet množství přidělených členským státem producentům a množství přidělených tímto státem na vnitrostátní rezervu nesmí překročit vnitrostátní referenční množství, má vliv na právo producenta, na něhož bylo převedeno individuální referenční množství, které již bylo částečně či zcela využité, dodávat mléko bez platby dávky, tato zásada nemůže mít dopad na přerozdělování podle čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003. Vzhledem k tomu, že jediným cílem takového přerozdělování je umožnit členským státům, aby na konci období dvanácti měsíců rozdělily nevyužitou část vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky mezi producenty, kteří překročili svá referenční množství, nemá tato operace žádný vliv na objem nevyužité části, a tudíž nemůže ovlivnit to, zda součet individuálních referenčních množství a referenčních množství přidělených dotčeným členským státem na vnitrostátní rezervu bude roven vnitrostátnímu referenčnímu množství.

77 Členské státy tudíž v rámci realizace možnosti stanovené v čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003, a sice možnosti stanovit „objektivní kritéria", směly umožnit producentům, na které bylo v průběhu příslušného období dvanácti měsíců převedeno určité referenční množství, v jehož rámci již bylo mléko v tomtéž období dodáno producentem, který tímto množstvím disponoval před převodem, účastnit se uvedeného přerozdělování tím, že toto referenční množství bude zahrnuto částečně či v celém rozsahu za podmínky, že tato právní úprava je v souladu s dalšími požadavky uvedenými v bodech 74 a 75 tohoto rozsudku.

78 Členské státy však měly dbát, aby taková právní úprava nevedla k převodům, jejichž jediným cílem by i přes dodržení formálních podmínek stanovených nařízením č. 1788/2003 bylo umožnit některým producentům, kteří překročili svá referenční množství, zajistit si výhodnější postavení při přerozdělování nevyužité části vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky. Z judikatury Soudního dvora totiž plyne, že použití nařízení Unie nelze rozšířit natolik, aby byla kryta zneužívající jednání, kterých se dopouští hospodářské subjekty (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 2. května 1996, Paletta, C-206/94, Recueil, s. I-2357, bod 24 a citovaná judikatura, a ze dne 14. prosince 2000, Emsland-Stärke, C-110/99, Recueil, s. I-11569, bod 51).

79 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na otázky položené ve věci C-231/09 následovně:

– Článek 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003 musí být vykládán v tom smyslu, že nevyužitou část vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky je třeba přerozdělovat úměrně k individuálnímu referenčnímu množství každého producenta, který překročil své referenční množství, to znamená k množství stanovenému k 1. dubnu příslušného období dvanácti měsíců, anebo podle objektivních kritérií, která stanoví členské státy. Pojem „individuální referenční množství“ použitý v tomto ustanovení neumožňuje zohlednění převodů referenčních množství, k nimž by došlo v průběhu tohoto období.

– Vnitrostátní právní úprava, kterou se realizuje možnost stanovená v čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003, a sice možnost stanovit objektivní kritéria, podle kterých se přerozděluje nevyužitá část vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky, musí být v souladu zejména s obecnými zásadami práva Unie a s cíli sledovanými společnou zemědělskou politikou, a zejména s cíli sledovanými společnou organizací trhů v odvětví mléka.

– Tyto cíle nebrání vnitrostátní právní úpravě, přijaté při realizování uvedené možnosti, která umožňuje producentům, kteří překročili svá referenční množství, na které bylo v souladu s nařízením č. 1788/2003 v průběhu příslušného období dvanácti měsíců převedeno určité referenční množství, v jehož rámci již bylo mléko v tomtéž období vyprodukováno a dodáno producentem, který tímto množstvím disponoval před převodem, účastnit se uvedeného přerozdělování tím, že toto referenční množství bude zahrnuto částečně či v celém rozsahu. Členské státy však měly dbát, aby taková právní úprava nevedla k převodům, jejichž jediným cílem by i přes dodržení formálních podmínek stanovených tímto nařízením bylo umožnit některým producentům, kteří překročili svá referenční množství, zajistit si výhodnější postavení při tomto přerozdělování.

K otázce ve věci C-230/09

80 Z předkládacího rozhodnutí ve věci C-230/09 vyplývá, že se spor v původním řízení v této věci týká stanovení referenčního množství, na jehož základě měla být stanovena částka prémie pro mléčné výrobky přiznané sdružení Kurt und Thomas Etling in GbR. Předkládající soud v této souvislosti žádá výklad čl. 5 písm. k) nařízení č. 1788/2003 pouze v tom rozsahu, ve kterém má za to, že čl. 95 odst. 1 nařízení č. 1782/2003, jímž byl výpočet této prémie upraven v době rozhodné z hlediska skutkových okolností původního řízení, odkazoval v souvislosti s tímto výpočtem na citovaný čl. 5 písm. k).

81 Za těchto okolností je třeba otázku předkládajícího soudu pojímat tak, že její podstatou je dotaz, zda výraz „individuálního referenčního množství, na které lze poskytnout prémii a které je dostupné v zemědělském podniku," obsažený v čl. 95 odst. 1 nařízení č. 1782/2003 musí být vykládán v tom smyslu, že v případě, kdy je na určitého producenta v průběhu příslušného období dvanácti měsíců převedeno určité

referenční množství, jež jeho předchozí držitel v daném období již využil, pokrývá i toto využité referenční množství.

82 Je třeba nejprve zjistit, zda je správný předpoklad, podle kterého čl. 95 odst. 1 nařízení č. 1782/2003 odkazuje na pojem „disponibilní referenční množství“ definovaný v čl. 5 písm. k) nařízení č. 1788/2003.

83 Jak podotkla Komise ve svých písemnostech i generální advokát v bodech 19 a 20 svého stanoviska, v čl. 95 odst. 1 nařízení č. 1782/2003 není použit přesně výraz „disponibilní referenční množství“ definovaný v čl. 5 písm. k) nařízení č. 1788/2003. To nic nemění na tom, že vzhledem k tomu, že je v citovaném čl. 95 odst. 1 použit výraz „individuální referenční množství“, byla by pasáž „které je dostupné v zemědělském podniku“ zbytečná, pokud by úmyslem zákonodárce bylo odkázat na pojem „individuální referenční množství“ uvedený v čl. 5 písm. j) nařízení č. 1788/2003.

84 Z článku 95 odst. 3 nařízení č. 1782/2003 dále vyplývá, že se za individuální referenční množství, která jsou dostupná v zemědělském podniku nabyvatele, považují individuální referenční množství, která jsou předmětem dočasných převodů v souladu s článkem 16 nařízení č. 1788/2003 do 31. března dotyčného kalendářního roku. Situace producenta, kterému lze poskytnout prémii pro mléčné výrobky, tedy musí být pro účely výpočtu této prémie posuzována k uvedenému datu.

85 K uvedenému datu se přitom podle čl. 5 písm. k) nařízení č. 1788/2003 stanovuje „disponibilní referenční množství“.

86 Vzhledem k výše uvedenému je třeba konstatovat, že zákonodárce měl v čl. 95 odst. 1 nařízení č. 1782/2003 skutečně na mysli pojem „disponibilní referenční množství“ tak, jak je definován v čl. 5 písm. k) nařízení č. 1788/2003.

87 Dále je třeba se zabývat otázkou, zda v případě, kdy je na určitého producenta v průběhu příslušného období dvanácti měsíců převedeno určité referenční množství, jež jeho předchozí držitel v daném období již využil, uvedený pojem pokrývá i toto využité referenční množství.

88 Pojem „disponibilní referenční množství“ definovaný v čl. 5 písm. k) nařízení č. 1788/2003 označuje „množství, které má producent k dispozici k 31. březnu období dvanácti měsíců, pro něž je dávka vypočtena, s přihlédnutím ke všem převodům, prodejům, změnám a dočasným přerozdělením, která jsou stanovena v tomto nařízení a k nimž došlo během uvedeného období dvanácti měsíců“. Pojem má v systému uvedeného nařízení zvláštní funkci, takže nemůže být nahlížen mimo tento kontext.

89 Z pátého bodu odůvodnění nařízení č. 1788/2003 a z jeho čl. 4 druhého pododstavce a čl. 10 odst. 3 písm. a) totiž plyne, že toto referenční množství slouží toliko jako základ pro případná zjištění, že producenti svými dodávkami překročili svá referenční množství, a potažmo pro stanovení výše dlužné dávky, přičemž termín „disponibilní referenční množství“ není použit v žádném jiném ustanovení tohoto nařízení.

90 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že pokud by v jednom období dvanácti měsíců mohlo být individuální referenční množství nebo jeho část v případě převodu využito jedním producentem na dodávky bez platby dávky a následně by jej producent-nabyvatel mohl připočíst ke svému disponibilnímu referenčnímu množství a snížit tak objem dodávek, jimiž došlo k překročení jeho referenčního množství

v témž období, bylo by totéž referenční množství v tomtéž období dvanácti měsíců použito dvakrát, což by bylo v rozporu se zásadou zmíněnou v bodě 50 a připomenutou v bodě 76 tohoto rozsudku, podle které součet množství přidělených členskými státy producentům a množství přidělených na vnitrostátní rezervu nesmí překročit vnitrostátní referenční množství.

91 Uvedený závěr je v souladu i s celkovou systematikou nařízení č. 1782/2003, jelikož brání riziku, že by jedna prémie pro mléčné výrobky byla na základě téhož disponibilního referenčního množství v témž období přiznána dvěma odlišným producentům.

92 Pojem „disponibilní referenční množství“ tudíž nelze oddělit od jeho využívání producenty, takže nemůže zahrnovat převedené individuální referenční množství či jeho část, která již byla v témž období dvanácti měsíců využita jiným producentem.

93 S ohledem na výše uvedené úvahy je proto třeba na otázku položenou ve věci C-230/09 odpovědět, že pojem „individuálního referenčního množství, na které lze poskytnout prémii a které je dostupné v zemědělském podniku,“ obsažený v čl. 95 odst. 1 nařízení č. 1782/2003, jenž odpovídá pojmu „disponibilní referenční množství“ definovanému v čl. 5 písm. k) nařízení č. 1788/2003, je třeba vykládat v tom smyslu, že v případě, kdy je na určitého producenta v průběhu příslušného období dvanácti měsíců převedeno určité referenční množství, v rámci kterého již bylo v témž období mléko dodáno převodcem, tento pojem nepokrývá u nabyvatele tu část převedeného referenčního množství, kterou převodce již využil k dodávkám bez platby dávky.

K nákladům řízení

94 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Článek 10 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 1788/2003 ze dne 29. září 2003, kterým se stanoví dávka v odvětví mléka a mléčných výrobků, ve znění nařízení Rady (ES) č. 2217/2004 ze dne 22. prosince 2004, musí být vykládán v tom smyslu, že nevyužitou část vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky je třeba přerozdělovat úměrně k individuálnímu referenčnímu množství každého producenta, který překročil své referenční množství, to znamená k množství stanovenému k 1. dubnu příslušného období dvanácti měsíců, anebo podle objektivních kritérií, která stanoví členské státy. Pojem „individuální referenční množství" použitý v tomto ustanovení neumožňuje zohlednění převodů referenčních množství, k nimž by došlo v průběhu tohoto období.

2) Vnitrostátní právní úprava, kterou se realizuje možnost stanovená v čl. 10 odst. 3 nařízení č. 1788/2003, ve znění nařízení č. 2217/2004, a sice možnost stanovit objektivní kritéria, podle kterých se přerozděluje nevyužitá část vnitrostátního referenčního množství přiděleného na dodávky, musí být v souladu zejména s obecnými zásadami práva Unie a s cíli sledovanými

společnou zemědělskou politikou, a zejména s cíli sledovanými společnou organizací trhů v odvětví mléka.

3) Tyto cíle nebrání vnitrostátní právní úpravě, přijaté při realizování uvedené možnosti, která umožňuje producentům, kteří překročili svá referenční množství, na které bylo v souladu s nařízením č. 1788/2003, ve znění nařízení č. 2217/2004, v průběhu příslušného období dvanácti měsíců převedeno určité referenční množství, v jehož rámci již bylo mléko v tomtéž období vyprodukováno a dodáno producentem, který tímto množstvím disponoval před převodem, účastnit se uvedeného přerozdělování tím, že toto referenční množství bude zahrnuto částečně či v celém rozsahu. Členské státy však měly dbát, aby taková právní úprava nevedla k převodům, jejichž jediným cílem by i přes dodržení formálních podmínek stanovených tímto nařízením bylo umožnit některým producentům, kteří překročili svá referenční množství, zajistit si výhodnější postavení při tomto přerozdělování.

4) Pojem „individuálního referenčního množství, na které lze poskytnout prémii a které je dostupné v zemědělském podniku," obsažený v čl. 95 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1782/2003 ze dne 29. září 2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (EHS) č. 2019/93, (ES) č. 1452/2001, (ES) č. 1453/2001, (ES) č. 1454/2001, (ES) č. 1868/94, (ES) č. 1251/1999, (ES) č. 1254/1999, (ES) č. 1673/2000, (EHS) č. 2358/71 a (ES) č. 2529/2001, ve znění nařízení Komise (ES) č. 118/2005 ze dne 26. ledna 2005, jenž odpovídá pojmu „disponibilní referenční množství" definovanému v čl. 5 písm. k) nařízení č. 1788/2003, ve

znění nařízení č. 2217/2004, je třeba vykládat v tom smyslu, že v případě, kdy je na určitého producenta v průběhu příslušného období dvanácti měsíců převedeno určité referenční množství, v rámci kterého již bylo v témž období mléko dodáno převodcem, tento pojem nepokrývá u nabyvatele tu část převedeného referenčního množství, kterou převodce již využil k dodávkám bez platby dávky.

Podpisy.